

„Nou nou,” glimlachte de ander, en in den als dronken-zwaaierigen gedachtengang van zijn zich altijd tot „lolligheid” ophitsenden kop: „Maar vertel jý me nou eris: waarom noemen de Engelschen de Looper „Bishop”? Wéét je niet, hé, al was je vader ’n Engelschman? Zal ík je zeggen — omdat-ie ’n schuinsmarcheerder is! Nou jij!” Maar Anthony had plotseling een onredelijke boosheid, als stijgend in de borst-diepte uit een vaag-begrepen wanhoopsverzet. „O mijn God”, zei hij hatelijk, in een overschreeuwing van de werkelijke oorzaak, „wat maken kerels als jij van de wereld en de menschen. En te zeggen,” voegde hij er, wrokkig op zichzelf en alles alles met beleedigenden nadruk aan toe, „dat we toch gelijken zijn. Daar zitten we, allebei: hééren!” Maar Borghout schaterde lós en úit op ’n lach, met het gedoente van een bootje, dat op drift gaat en dan plots mal om zichzelf tolt: „Dá’s ’n goeie mop, maar mijne was ook goed, waar of niet allemachtig! óf-ie goed was! Verdomd jammer nou, zeg, dat d’r hier geen bar is ’n borrel nou ásjeblief daar zouden we heelemaal van opkikkeren je wordt hier één bonk liflaf en melk.” Anthony glimlachte goeiig, plots drift- en weerloos tegenover zoo een onverstoobar-onnoozele pret. Nu niet meer naar de overzij zien. Nu maar zién met je óóren, overwoog-ie. Maar dat viel niet mee. Meer dan nu en dan wat bassig gebrom drong tot zijn verte niet door. Verveeld speelde hij nog een kwartiertje. Dan — een zwaar geschuifel van de boerenlaarzen en een omvallen van het tabouretje, waarop Eerwaardes atletengestalte overmachtig gestoeld had. Een heesch lachje van Justine. „Daar gaan ze,” zei Borghout, „biecht afgelopen en de Heer bekrachtigt de absolutie met ’n donderslag.” De herculisch breed-en-hooge gestalte in de lange, zwarte jas, waaruit de soutane bijna tot op de voeten rokke, het plat-bollige hoedje op het grijze haar, ’n zeventiger zoo, in z’n moeizaam-zwaren gang, en het frêle figuurtje in de donkere jurk, dociel en genegen tot hem opziende, verlieten, in de richting der spelers gaande, de zaal, zonder ook maar even den blik zijwaarts te richten. Opzettelijk? dacht Anthony gehinderd. En toch antwoordde hij dan, in een hem eigen imperieuse behoefte bovenal rechtvaardig te oordeelen, op een plotseling weer opstijgende oude weerzinge-dachte: en toch wat een steun in ’t leven de biecht: ’n-beetje-Freud avant le date nou ja, als er zóó’n biechtvader is Maar plots heftig, aan Borghout’s spot denkend: „Zeg nou es in ernst Je bent toch geen pummel zonder gevoel en verstand herinner je je nog Kerstavond hoe-ie, vóór z’n rede, met ’n wild-rukkende beweging z’n jas uitgooide, als ’n straatvechter die knókken gaat . . . en tóen — die zachtheid . . . dat begrijpen en medelijden met al die ongelukkige stakkers . . . En dáártusschen door weer ineens z’n raar laten neerhagelen van latijnsche teksten over al die werkluiven dienstmeiden-koppen Heel dat hartstochtelijk-uitstroomen in die stem-als-’n- onweer, van wat je je toch als onverzoenlijke tegenstellingen